

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

ΘΕΟΔΩΡΑ ΛΟΥΦΑ-ΤΖΟΑΝΝΟΥ

Ιβάν και Πρίγκιπας

Μαθήματα αγάπης και ανθρωπιάς
από ένα παιδί και το σκύλο του

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Ιβάν και Πρίγκιπας

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΝΕΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΘΕΟΔΩΡΑ ΛΟΥΦΑ-ΤΖΟΑΝΝΟΥ

Ιβάν και Πρίγκιπας

ΑΓΚΥΡΑ

Μακέτα εξωφύλλου: Ευθύμης Δημουλάς
Διόρθωση χειμένου: Νέστορας Χούνος
Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνα Ελαιστοιβάκη

© 2005 ΘΕΟΔΩΡΑ ΛΟΥΦΑ-ΤΖΟΑΝΝΟΥ και
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.
Λάμπρου Κατσώνη 271 & Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 13562
Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806
Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα, Τ.Κ. 10681
Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540 Fax: 210 3837066
e-mail: agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN 960-422-176-0

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οποιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

*Στη Λένια μου
και σε όλα τα παιδιά του κόσμου*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η πρώτη ημέρα στο σχολείο ήταν ο μεγαλύτερος εφιάλης για τον Ιβάν, από τη στιγμή που οι γονείς του, μετά από πολλή σκέψη, αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τον τόπο τους και να έρθουν στην Ελλάδα.

Η αλήθεια είναι ότι κι αυτοί βασανίστηκαν πολύ πριν να το αποφασίσουν. Πάλεψαν με νύχια και με δόντια για να μην ξεσπιτωθούν, αλλά τα πράγματα όλο και αγρίευαν, η φτώχεια και η ανεργία τούς πίεζαν αφόρητα και τελευταία άρχιζε να κάνει αισθητή την παρουσία του και ο πόλεμος.

Έτσι, ένα βράδυ που η οικογένεια κλείστηκε και πάλι στο μισοσκοτεινό σπίτι και ξανάρχισε η ίδια συζήτηση, ήταν ο παππούς εκείνος που βρήκε τη δύναμη να ανακοινώσει την απόφαση, που όλοι κατά βάθος είχαν πάρει, αλλά κανένας δεν τολμούσε να ξεστομίσει.

– Είναι φαίνεται της μοίρας μας, Ιγκόρ, είτε απευθυνόμενος στον γιο του, κάθε τόσο να ξεριζωνόμαστε. Εσείς, τουλάχιστον, θα γυρίσετε στην πατρίδα.

Η φωνή του στο σημείο αυτό έσπασε, όπως κάθε φορά που ξεστόμιζε τη λέξη «πατρίδα», μα ποτέ δεν θέλησε να

μιλήσει για το μαράζι που βασάνιζε την ψυχή του, για το όνειρο που από παιδί θέρμαινε στην καρδιά του και μάλλον θα έμενε απραγματοποίητο, κι ας είχε υποσχεθεί στον δικό του παππού ότι σαν μεγάλωνε θα γύριζε πίσω για να προσκυνήσει τα άγια χώματα που άφησε φεύγοντας εκείνος, διωγμένος επίσης από τη συμφορά ενός άλλου πολέμου.

Το βλέμμα του χάθηκε στο άπειρο και η σκέψη του γύρισε στον ασπρομάλλη γέροντα με τη λεβέντικη κορμοστασιά, που τον έπαιρνε από το χέρι όταν ήταν παιδί, έκαναν μαζί ατέλειωτους περιπάτους και του μιλούσε, του μιλούσε με τις ώρες... για την πατρίδα, «την Ελλάδα μας» όπως την αποκαλούσε, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν αυτός και ο μικρότερος αδελφός του, παιδιά ακόμα αμούστακα, διωγμένα από τους ίδιους τους γονείς τους, για να σωθούν από τις επιδρομές και την κατάρα του πολέμου.

– Ό,τι μπορέσαμε να πάρουμε στο φευγιό μας, γιόκα μου, ήτανε ένα σακούλι με ψωμοτύρι, η ευκή της μάνας μας, το φυλαχτό που φορώ ακόμα και τα σκυλιά μας για συντροφιά. Εγώ τον Μούργο μου και ο αδερφός μου τη Χιονάτη του. Περάσαμε πολλά, Γιάννο μου, μέχρι να ριζώσουμε. Δυο ξένα, απροστάτευτα παιδιά, σε έναν τόπο άγνωστο, χωρίς χέρι να πιαστούμε. Ας είναι βλογημένη η ψυχή του αγίου εκείνου ανθρώπου, του θείου-Μίσα, όπως τον λέγαμε, που μας μάζεψε, σαν φτάσαμε σε τούτον εδώ τον τόπο, μας τάισε, μας ψυχοπόνεσε και μας έδωσε μια γωνιά να μείνουμε, ψωμί να φάμε και μια δουλειά για να αρχίσουμε να χτίζουμε τη ζωή μας.

»Θα μου πεις, τσοπανάκια μάς έκαμε. Εμάς που η μάνα μας ονειρευόταν να μας στείλει στα σχολειά να γίνουμε μεγάλοι και τρανοί, μα δεν βαριέσαι. Και πότε η ζωή τα φέρνει όπως τα λογαριάζει ο άνθρωπος... Ας είναι. Δεν

πρέπει να βαρυνγομώ γιατί εμείς τουλάχιστον τα βρήκαμε πολύ καλύτερα από άλλα παιδιά που έφυγαν και χάθηκαν, κάποια από αρρώστιες, κάποια από μοναξιά και άλλα από κακά χέρια και ανάποδους ανθρώπους.

»Εμείς φανήκαμε τυχεροί που πέσαμε πάνω σ' αυτόν τον βλογημένο άνθρωπο, που καθώς δεν είχε παιδιά, έδωκε σε μας όλη του την αγάπη και σαν έφυγε από τη ζωή μάς άφησε και το βιος του, που δεν είναι και μικρό εδώ που τα λέμε.

– Είσαι ευχαριστημένος, δηλαδή, παππού; ρωτούσε συχνά-πυκνά ο μικρός ακροατής, σαν να διαισθανόταν ότι κάτι δεν του αποκάλυπτε ο γέροντας, ότι κάτι του έκρυβε και ας έλεγε ότι δεν πρέπει να παραπονιέται.

– Ναι, γιε μου, είμαι φχαριστημένος, δόξα να 'χει ο Θεός. Από σένα θέλω, όμως, να μου κάμεις τη χάρη που μου υποσχέθηκες. Όταν μεγαλώσεις και ησυχάσουν τα πράγματα, να προσπαθήσεις να γυρίσεις στην πατρίδα και να προσκυνήσεις το χώμα της για μένα.

Και ύστερα σόπαινε. Έμενε ακίνητος, αγνάντευε πέρα μακριά και συνήθως σιγοτραγουδούσε το ίδιο πάντα τραγούδι, με έναν παραπονιάρικο σκοπό, που σου έφερνε δάκρυα...

«Πάρτε βουνά την καταχνιά, πάρτε και την αντάρα, για ν' αγναντέψω και να δω τη δόλια την Ελλάδα...»

Όσην ώρα ο παππούς «ταξιδεύει» χαμένος στις αναμνήσεις του, έχει τα μάτια του καρφωμένα στο πορτρέτο του δικού του παππού, σαν να επικοινωνεί μαζί του, σαν να μοιράζεται ξανά εκείνες τις πολύτιμες στιγμές που έζησε κοντά του όταν ήταν παιδί. Είναι μάλιστα τόσο συνεπαρμένος από τις μνήμες του, που σιγοψιθυρίζει το τραγούδι του παππού του και τα μάτια του βουρκώνουν.

Όλοι σιωπούν. Νιώθουν την ιερότητα της στιγμής και σέβονται τις αναμνήσεις του. Και όταν ο νους του γυρίζει ξανά στο παρόν και τα μάτια του στρέφονται πάλι πάνω τους, νιώθουν λίγο αμήχανα, λίγο άβολα, σαν να παραβίασαν ένα ιερό προσωπικό του μυστικό...

Εκείνος δεν αφήνει την αμηχανία να τραβήξει σε μακρός. Ξεροβήχει για να ξεπεράσει τη συγκίνηση και συνεχίζει το λόγο του, σαν να μη διέκοψε ποτέ.

– Αρχίστε λοιπόν να μαζεύετε ό,τι μπορείτε να πάρετε μαζί σας και ξεκινήστε το συντομότερο. Ο πόλεμος πλησιάζει. Το αισθάνομαι, και ίσως σε λίγο να είναι αργά για κάθε κίνηση.

Ο Ιγκόρ πάγωσε. Το σκεφτόταν κι εκείνος από καιρό να εγκαταλείψει τον τόπο που γνώριζε για πατρίδα και να σύρει την οικογένειά του στην προσφυγιά – γιατί πρόσφυγας θα ήταν, το ένιωθε, κι ας έλεγε ο πατέρας του ότι όλα θα ήταν πιο εύκολα γι' αυτούς, αφού θα γύριζαν «στην πατρίδα». Ύστερα, ήταν και η αγωνία για όσους θα έμεναν πίσω. Ο παππούς είχε αποκλείσει κάθε συζήτηση ν' ακολουθήσουν κι αυτός με τη γιαγιά στο ταξίδι. Ήταν, έλεγε, πολύ μεγάλοι για να αντέξουν τη δοκιμασία ενός ξεσπιτωμού. Απλώς, για να μαλακώνει κάπως τα πράγματα, υποσχόταν πως όταν θα έφταναν και θα ρίζωναν τα παιδιά του, ίσως να 'παιρνε τη «γριά» του και να έκαναν κι εκείνοι το μεγάλο βήμα.

Όσο και αν τον πίεζαν, όσο και αν τον παρακαλούσαν να το ξανασκεφτεί, ο παππούς ήταν ανένδοτος.

– Η ζωή είναι μπροστά, επέμενε, και ανήκει στα παιδιά. Φύγετε όσο είναι ακόμα καιρός για να σώσετε τα παιδιά μας. Εμείς θα τα καταφέρουμε. Μα κι αν δεν τα καταφέρουμε, λίγο το κακό. Ο προορισμός μας ολοκληρώθηκε.

Εξάλλου, υποστήριζε, είμαστε πια πολύ γέροι για να φτιάξουμε νέες ρίζες σε άλλο τόπο. Αν θέλετε λοιπόν το καλό μας, άμετε στην ευχή μας για να περάσουμε ήρεμοι τα χρόνια που μας απομένουν.

Μήνες ολόκληρους κράτησαν αυτές οι συζητήσεις, με την ίδια πάντα κατάληξη. Μήνες ολόκληρους ο παππούς και η γιαγιά, πίεζαν τον Ιγκόρ ν' αποφασίσει να φύγει, για «να σώσει τα παιδιά».

Και τα παιδιά; Ποιος τα ρωτούσε τι ήθελαν; Ποιος ασχολιόταν με το τι τα πονούσε; Περιττή πολυτέλεια θα πείτε, μέσα σε τέτοια αναστάτωση και τόσους κινδύνους. Και όταν κάποτε ο Ιβάν τόλμησε να μπει στη συζήτηση των μεγάλων για να πει τη γνώμη του, ο παππούς ύψωσε τη μαγκούρα του και τον έκοψε απότομα:

– Είσαι μικρός ακόμα για να μπαίνεις στη μέση σε τόσο δύσκολες ώρες, του είπε. Δεν έχουμε ούτε χρόνο, ούτε διάθεση πια για κουβέντες. Θα φύγετε. Έληξε... Αλλιώς, εμείς οι γέροι, έχουμε αποφασίσει να εξαφανιστούμε για να μην είμαστε εμπόδιο στις αποφάσεις σας. Κατάλαβατε όλοι; Κατάλαβες, γιε μου; Ή παίρνεις τη φαμίλια σου και φεύγεις, ή φεύγουμε εμείς και δεν μας ξαναβλέπετε. Είπα!

Και βγήκε από το σπίτι για να μη δουν ότι έκλαιγε.

Αυτό το «Είπα» του παππού, ήχησε σαν χαριστική βολή και μάτωσε την ψυχή του Ιβάν, που σηκώθηκε να τον ακολουθήσει, αλλά το χέρι της μητέρας του τον κράτησε πίσω.

– Άσ' τονε μονάχο, του είπε. Πονάει πολύ. Δεν αντέχει κουβέντες.

Και ο Ιβάν κατάλαβε και σεβάστηκε τον πόνο του παππού του, που ήταν και δικός του πόνος. Ένας πόνος που τον ακολούθησε ασίγαστος χωρίς να μαλακώνει από εκείνη τη νύχτα. Πονούσε όσο ήταν ακόμα εκεί και ετοιμάζε

τα πράγματά του για το ταξίδι, πονούσε όταν αποχαιρέτησε τον τόπο και τους παππούδες του, όταν αγκαλιάστηκε για τελευταία φορά με τους φίλους του, ακόμα κι όταν έσφιγγε μ' όλη του τη δύναμη τον «Πρίγκιπα», τον αγαπημένο σκύλο του παππού, που του τον έδωσε μαζί για να έχει παρέα στο ταξίδι.

– Από μένα, του είχε πει με τρεμάμενη φωνή, εκτός από την ευχή και την αγάπη μου, θα πάρεις μαζί σου ένα ακόμα δώρο. Θέλω να πάρεις μαζί σου τον Πρίγκιπα

– Μα, παππού μου, ο Πρίγκιπας είναι ο αγαπημένος σου, δεν μπορώ να σου τον στερήσω

– Μπορώ και θέλω εγώ. Άλλωστε, έχω τίποτα πιο αγαπημένο από σένα; Και όμως, σε στερούμαι για το καλό σας. Ε, λοιπόν, θα σταματήσω στον Πρίγκιπα; Γι' αυτό, κάνε μου τη χάρη και πάρ' τον μαζί σου. Είναι καιρός να γυρίσει και αυτός πίσω στην Πατρίδα των προγόνων του, όπως θα κάμετε και σεις. Βλέπεις, όπως όλοι μας, έτσι και τούτος βαστάει από τους πρώτους εκείνους συντρόφους που έφεραν μαζί τους οι δικοί μου παππούδες, όταν παιδιά ακόμα έφτασαν εδώ.

– Ναι, ξέρω. Είναι η συνέχεια του Μούργου και της Χιονάτης.

– Ακριβώς. Είναι ένα γνήσιο ελληνικό τσοπανόσκυλο, φύλακας και φίλος ανεκτίμητος, που κρατήθηκε καθαρόαιμος με χίλιες προσπάθειες και ήρθε τώρα ο καιρός να γυρίσει εκεί απ' όπου κατάγεται η γενιά του. Στο κάτω κάτω, αυτός είναι ένας «ευγενής», με τίλους και περγαμηνές, που το παρελθόν του χάνεται χιλιάδες χρόνια πίσω, στην αρχαία Ελλάδα, και δικαιοματικά πρέπει να επιστρέψει.

Οι προσπάθειες του παππού να αστείευτεί πήγαν βέβαια χαμένες, γιατί ο πόνος του χωρισμού δεν άφηνε τέ-

τοια περιθώρια. Και ο Ιβάν δεν μπόρεσε ούτε μια στιγμή να χαμογελάσει με τις «περγαμηνές» του Πρίγκιπα, ούτε τότε που τις ανέφερε ο παππούς, ούτε τώρα που το ξανασκέφτεται.

Γιατί και τώρα, που έφτασαν στην πατρίδα, όπως την έλεγαν όλοι, εξακολουθούσε να πονάει και, επιπλέον να ζει μαζί με τους γονείς του ένα νέο Γολγοθά. Να βρουν πώς θα τακτοποιηθούν, πού θα μείνουν, πού θα δουλέψουν οι γονείς, σε ποιο σχολείο θα πάει ο ίδιος. Αυτό το τελευταίο, μάλιστα, ήταν ο μεγαλύτερός του εφιάλης.

Το καινούριο σχολείο. Τα άγνωστα παιδιά. Τα μαθήματα στη νέα γλώσσα, που αν και τη μιλούσαν εκεί πίσω, τώρα που την άκουγε στον τόπο της, τον μπέρδευε και τον δυσκόλευε.

Γι' αυτό και όταν η ζωή τους μπήκε σιγά σιγά σε μια σειρά και άρχισε να συζητιέται το θέμα του σχολείου, μαζί με τον πόνο, στην ψυχή του Ιβάν φώλιασε και ένα καινούριο συναίσθημα: ο φόβος.

Τι θα 'βρισκε άραγε στο σχολείο; Τι τον περίμενε; Πώς θα τον αντιμετώπιζαν τα παιδιά, που ακόμα και τώρα όταν τον συναντούσαν τον περιεργάζονταν με περιέργεια, χωρίς τις περισσότερες φορές να του μιλούν;

Όλα αυτά τον βασάνιζαν μερόνυχτα ολόκληρα, αλλά τα κρατούσε μέσα του για να μην αναστατώνει περισσότερο τους δικούς του, που πάλευαν και εκείνοι με χίλιες δυσκολίες για να ορθοποδήσουν. Μόνο τις νύχτες, όταν δεν μπορούσε να κοιμηθεί και ένιωθε να πνίγεται, αγκάλιαζε τον Πρίγκιπα, έχωνε το πρόσωπό του μέσα στο λαιμό του και του εξομολογιόταν κλαίγοντας όλα όσα τον πονούσαν.

Και εκείνος, που τον καταλάβαινε, τον αγκάλιαζε από τους ώμους με τα δυο μπροστινά του πόδια και άρχιζε να

τον γλείφει με αγάπη, μέχρι που ο πόνος σιγά σιγά καταλάγιαζε και ερχόταν ο ύπνος για να τον ηρεμήσει.

Κάποια νύχτα, όμως, η ψιθυριστή κουβέντα του παιδιού με τον μοναδικό του φίλο, ξύπνησε τη μητέρα του, που πλησίασε στην πόρτα του και τ' άκουσε όλα.

Γεμάτη αγωνία μπήκε στο δωμάτιο, αγκάλιασε το παιδί της και προσπάθησε με χίλιες παρηγοριές να το ησυχάσει. Μίλησαν σχεδόν μέχρι το ξημέρωμα οι δυο τους. Της εξομολογήθηκε όλα όσα κρατούσε κρυμμένα μέσα του και εκείνη, όπως όλες οι μητέρες, βρήκε τρόπους να τον παρηγορήσει, να διώξει τις αγωνίες του μακριά και να τον πείσει ότι δεν είχε τίποτα να φοβάται.

– Στο κάτω κάτω, του είτε, εκεί κοντά στο ξημέρωμα, τι σε απασχολεί; Είσαι στην πατρίδα σου, είσαι έξυπνος, καλός, φιλότιμος. Τι έχεις να φοβηθείς;

Ο Ιβάν, ένα παιδί της προσφυγιάς, φτάνει στη νέα πατρίδα με μοναδικό σύντροφο ένα σκύλο, τον Πρίγκιπα, δώρο του παππού του, που έμεινε πίσω.

Οι πρώτες εντυπώσεις τον πληγώνουν, τον απογοτεύουν, αλλά γρήγορα συνειδητοποιεί ότι δεν είναι όλα μαύρα, χάρη στην ευαισθησία των νέων του φίλων, που τον περιβάλλουν με τη στοργή και την αγάπη που χρειάζεται για να ξαναρριζώσει.

Και τότε μέσα από απρόσμενες περιπέτειες που μοιράζεται με τον πιστό του Πρίγκιπα, η υπέροχη παιδική ψυχή του, δίνει μαθήματα απaráμιηλου αλτρουισμού, αγάπης, ανωτερότητας και εμπιστοσύνης που συγκλονίζουν, οδηγημένη από τη σοφία του παππού του που του δίδαξε ότι «Ο κόσμος μας χωράει όλους αρκεί να χωρούν και οι καρδιές μας την αγάπη που χρειάζεται για να συνυπάρχουμε αρμονικά».

Επίσης κυκλοφορεί:

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

Ο Ιβάν και ο Πρίγκιπας σε μια νέα, συναρπαστική ιστορία για τη δύναμη της φιλίας και της αφοσίωσης.

Κυκλοφορούν οι σειρές:

ΣΕΙΡΑ **ΣΒΟΥΡΑ** Για παιδιά από 7 χρόνων

ΣΕΙΡΑ **ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ** Για παιδιά από 8 χρόνων

ΣΕΙΡΑ **ΣΑΪΤΑ** Για παιδιά από 9 χρόνων

ΣΕΙΡΑ **ΚΟΧΥΛΙ** Για παιδιά από 10 χρόνων

ΣΕΙΡΑ **ΣΠΕΙΡΑ** Για παιδιά και νέους από 12 χρόνων

ΚΩΔ.: 27147

ISBN 978-960-422-176-9

9 789604 221769

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΓΚΥΡΑ
www.agyra.gr